STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 02850

DRAY SHVESTER

Menke Katz

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מעינקע קאַץ

דריי שוועסטער

DREI SHWESTER

(THREE SISTERS)

Poems
— by —

MENKE KATZ

Copyright by Menke Katz
New York, N. Y., 1932

A. Posy Press
2222 N. Seventeenth Street,
Milwaukee, Wis.

דריי שוועסטער

I

אזויפל סעגלען ברענען
ווען שטאַרקע נעכט קאָרטשען זיך אין דרייען,
און אַלע זיינען
מיינע מיינע
מיינע
און אין יעדער סעגל איז פאַראַנען
יעדע שוועסטער — מיין שענסטע ליד,
ביינקט זיי אויס — אַן עלנדע שפּין
אַף אַ בלינדע שויב פון מיין ליידיק הויז;
שפּאַרונעס פאַנגען זייערע שאָטנס
ווי גילגולים פון ערגעץ אַנטלאָפענע;
האָב איך ליב זיי אַלע דריי,
און גיי אַזוי מיט וויטן אָפענע
פאַרליבטע נעכט פאַרביי.

איינע ווייזט זיך קעגן מיר
ווי אין אַ טויטנצעל אַ לעצטער פאַרנאַכט,
גיי איך קעגן איר ווי דורך אַ שפּיגל
מיט טריט פון אומבאַקאַנטע געסט
און צעפּראַל זי ווי אַ וואונדער אַ פאַרמאַכטן,
הערט זי אין מיין גאַנג —
געבראַזג פון אַ קאַברענס רידל,
פאַרגייט זי אַזוי באַנג
ווי פלאַטער פון אַ שטאַרבנדיקער קראָ
ערגעץ אין אַן איינזאַמען נעסט.

איינע מיט דורכזיכטיקע לענדן
וואָס רייסן זיך פאַרקאַשערן דאָס קלייד,
איז פון צייטיקייט געבויגן
ווי פולע טוואַוע פאַרן קאָסען,
ווי באַלד וואָלט אימיץ אַן טריט און אַן רייד
אויסוויקלען זיך פון טייוועדיקע נעכט,
און אַפן גאַס דאָ קענן זון איר שענדן.

און די דריטע
איז פון האַרבסט אַן אָפּגעבליטע,
קוקט זי שטאַר אַזוי
אַף זיך און גאַנג פון צייט,
און איז שוין גרוי
פון זוכן זיך אַליין אין ווייט.

אין צעהויקערטן כאַשכעס — קייטלען זיך
פאַרלאָשענע טעג אין אַ ריי,
מיין שאָטן ווי אַ להאַכעסדיקער מעס
קרימט מיך נאָך אַפן צעקנייטשטן ציך,
די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
רייפן אין מיין כאַלעם ברוין און בלאָנד,
און איך, מיט טייוועדיקע גלידער
און צאַר פון הונגעריקע צוויי מעסלעס,
אַף מיין שלאָפלאָזער בעט
זינג דאָס ליד פון אַלע דריי,
און פאַרנעם ווי קעגנאַיבער,
די לעוואָנע אַף ברודיקן גרעט
כאַלעמט פון מיינע לידער.

די ערשטע שוועסטער:

אינגל פון נאַכטיקן לאַנד —
רייס אַראָפּ פון מיר דאָס בלויזע העמד,
כ׳וויל ליגן פאַר דיר נאַקעט — אומפאַרשעמט;
זאָל נאָר גרינען אין די האָר דער שמאָלער באַנד
און קוקן מיט שרעק אַף אונדזער שפּיל,
ס׳האָט די לעוואָנע געשפּאָלטן זיך אין האַלב
און האַלדזט זיך מיט די קליידער אַפּן דיל,
און באַהאַלט זיך אויס אין יעדן פאַלד.

צענעם מיך
אין רייפע פערזן פון אַן ערשטגעבאָרן ליד
אונדער פאַר וואונדער זיך ניט שעמען,
איך ליג פאַר דיר אָפן און אָנגעגליט
און הער,
ווי ס׳ריידן זיך צוזאַמען גליד מיט גליד.

געפין מיך
אין די ווייטן פון אַן אויסגעטרוימטער וועלט,
און צעפּאַל איבער מיר
ווי פאַרשפּעטיקט רעגן איבער דורשטיק פעלד.

לייז מיך אויף אין וועלטן פון שיגאָען,
כ׳וועל זיך טונקלען אַף דיין בעט פאַרלאָשן
און קוקן לאַנג
שטאַר און בלאַנק,
ווי אַן אָפּגעשטעלטער ווייזער אַף פאַרגאַנגענע שאָען.

אירע דריי

ניטגעבאַרענע אינגעלאַך:

.1

זיי פּוסטעווען אַרוים פון די קלענסטע שיכעלאַך
אין די פינקלענדיקע פענצטער פון פולע קראָמען,
און שרייבן ניטגעשריבענע לידער
אַף אומבאַרירטע בלעטער פון שוואַרצע אַלבאָמען.

זיי גרויען אַרוים פון זונפאַרגאַנגען
ווי פּינטעלאַך שרעק קעגן גאָט,
און פאַרגרויען מיט די ווידערקלאַנגען
פון יעדער שטאָט.

זיי וואָלטן אַלע אינגעלאַך געווען,
יעדער שענער פונם שענסטן לומפּ;
דורך בלינדע געפאַרן וואָלטן זיי זען
אַ באָרוויסע מיידל באַ אַ פּראָסטן פּלומפּ.

זיי וואָלטן אַלע — דו געווען,
היימלאָזע האַרן פון הינטערהויפן;
מיט האָר צעפּאַטלטער שאַטען
וואָלטן זיי פון טאָג אַנטלויפן.

זיי וואָלטן אַלע — דו געווען,
פון גאַס און ווינט די זינגענדיקע שאַרפן,
אויסשפּילן זייערע זינד
וואָלט אַ מאַלעכל אַף האַרפן.

האָב איך זיי צו אַ קאַברען פאַרנאַרט,
און פון מיינע אינגעלאַך געלאָזן
נאָר מיין אויפגעראַמטע טראַכט,
און פון מיינע אינגעלאַך געלאָזן
נאָר אַן אייביק מאַפּלדיקע נאַכט.

פון זייערע זומערן
האָט דער ווינט קיין צווייטן ניט געקליבן,
און ס׳האָבן זיי קוואָרים ניט דערוואַרט —
איז פון יעדער אינגעלע געבליבן
נאָר אַ סנאָפּ פאַרשניטענע יאָרן,
איז פון יעדער אינגעלע געבליבן
נאָר קאָשיקלאַך מיט פּאָזימקעס און באַרן
אין די גוידערן פון שווערע אָקושאָרן.

האָב איך מיינע אינגעלאַך אַף מיסט געביטן,
ראָיען זיך אין זייערע יאָרן
ברעקלאַך זון פון קאַרגע פאַרטאָגן —
זיינען זיי די פורפורנע לאַטעס
אַף פוסטע לעבערדיקע שטיבער,
שפּיגלען זיי זיך אַף פאַרדריפּעטע גראַטעס
ווי אויסגעטרוימטע קריגער
מיט אַלטע פאַרגעסענע שפּיזן,
און גייען ווי אַ גאָלדיקער טויט
איינע די אַנדערע אַריבער.

האָב איך מיינע אינגעלאַך אַף מיסט געביטן,
ראָיען זיך אין זייערע יאָרן
ברעקלאַך זון פון קאַרגע פאַרטאָגן —
שאַרן זיי זיך אַרוים ווי טאָגנדיקע הענט
פון די בלוטיקע שפּאַרעס פון אַ שלאַכטהויז,
און נעמען אַרום
די כאָרכלענדיקע קעפּ פון קעלבעלאַך און שאָף,
און פאַרטראָגן
אין מיין וואַכן שלאָף
פון געבונדענע אָקסן אַ לעצטן קלאָגן;
שאַרן זיי זיך אַרוים ווי טאָגנדיקע הענט
פון די בלוטיקע שפּאַרעס פון אַ שלאַכטהויז,
און רייסן אויף
די קעלבערנע ווייעס פון גליקלאַכע בענביקועס,
און פירן מיט זייערע שוואַרצאַפּלען
אַ ניטדערבאָרענעם שמועס.

.2

אין שווערע פּאָוטינע — אומרואיקע שפּינען
וויגן זייערע געשטאַלטן,
אין שווערע פּאָוטינע — אומרואיקע שפּינען
האָבן מיינע אינגעלאַך באַהאַלטן.

באַנאַכט — אַף מיין פינטלענדיקער סטעליע
סאַזשעט זיי אַ גאַזרער אויס,
און איך — צום גייענדיקן שלאָף געשמידט
צייל אָן קופּעס טריט,
און וויל מיט די ווענט זיך פאַרשטיינען
ווען איך פאַרצייל אַ טראָט;
אין שווערן שטויב — קלייבן זיך
זייערע ניטגערעדטע רייד,
וויל ווערטערדיקער שטויב זיך צערריידן,
וויל אַ ניטדערבאָרן קאָל זיך צעוויינען —
פּראָוועט די שטילקייט אַ שטומע קאַפּעליע;
מיט אַ פאַרצויגן שטריק — ווערג איך
ווי אַ לעבעדיקע מיין שאַטענענע קלייד,
און טויט — מיט ניטדערבאָרענע אויגן
גיי איך אום אין מיין דרויסנדיקער הויז,
און הער,
ווי ס'קערן זיך אין ווינט דריי אינגעלאַך,
און קלער —
שוין צייט מיינע אינגעלאַך צו זויגן.

אַ שענסטער לומפּ פון גאַסן און פון לידער,
זיי וועלן דיך באַגעגענען אַף דיין לעצטן שוועל,
און קאַפּען באַ דיין צוקאָפּנס
ווי אַ הייסער ביילעוונער טריפן,
און פאַרשווינדן —
ווי אַ פּאָכן פון שיידנדיקע הענט
באַם אומעט פון אָפּגייענדיקע שיפן.

די צווייטע שוועסטער:

טרויעריקער אינגל מיט לויכטנדיקער אומרו
ווי וועלפישע אויגן קעגן ביקס פון יעגער,
איך קום צו דיר
ווי אַ ווייטער יאָמער פון פאַרבלוטיקטע קוסטעס,
און מיש
פון מיינע יונגע טעג — די פאַרוויאַנעטע בלעטער.

צו צוועלף יאָר בין איך געווען אַ קורווע,
און געוויקלט מיין לייב אַרום אַלערליי מענער,
איצט ברודיק איך אַוועק אין ציכטיקן געלעגער
און ס'איז מיט זנוס געגרייט מיין אויסגעפּוצטער טיש.

צווישן געלאָדענע ביקסן פון „פּאָלעסער" באַנען,
וואָס האָבן בעסטיעבלוט געפירט,
קעגן זון און באַריקאַדן,
האָב איך מיין בלאָנדקייט פאַרפירט
אין צעשפּילעטע שוימן פון מעסעריונגען;
איבער קוואָרים איז די ווייט געפלויגן,
און געפּרואווט מיטן טויט זיך פאַרמעסטן —
אַף יאָגנדיקע רעלסן האָט דער טויט געזונגען
פון טויטע ראָבן וואָס פאַרווערימען די נעסטן;
אַף יאָגנדיקע רעלסן האָט דער טויט געזונגען
פון מאַרך און שאַמפּאַניער וואָס טשאַדן
אין אָפענע שאַרבנס — און פאַראָדערטע דילן.

כאַלוימעס פאַנגען מיך אין פאַרבלוטיקטע וועלדלאַך
און צעלייגן מיך — טויט און הויל,
ווי אַף טהאַרעברעטער;
איבער מיר
ראַיען זיך פוילנדיקע גלידער
און צעראַיען מיך ווי אַ ווערמדיקע בייט.

ערגעץ פאַר סקעלעטנדיקע קופּעס,
דערצייִלן מיינע סוידעס פּלוידערדיקע גרילן;
ערגעץ אין פאַרוואָקסענע אָקאָפּעס,
איז נאָך ווייסקייט פון מיין לייב פאַראַנען
אַף צעשאָסענע בייכער פון טויטע זשלאָבעס.

די דריטע שוועסטער:

אף בייסווילאַמס שטילע
בלאָנקט זי אום אַליין,
און קלאַפּט מיט קאַלטע פינגער
אף אויסגעקריצטן שטיין.

מיט נאַכט און רוים
בויגט זי לייכט
דאָס אייביק שווייגן פון די טויטע,
און מעסט די קוואָרים פון ברעג צו ברעג
מיט שטילע טריט און האַרבסטיקע שאָען.

*   *

*

מיין ראַשיק בלוט — מיין ווילדער אומרו
צעפּראַלט מיך פּענצטערדיק — באַ אַ פינצטער שוועל,
זע איך די דריי שוועסטער — אין דרעמלענדיקער ווייט,
גיי איך אין כוישעך לעבעדיק און העל
און אַלץ איז מוירעדיק אַזוי און גוט,
וויל איך פּאַר אומרו וואָיען מיט דעם היצלם הינט,
וויל איך פּאַר אומרו שטאַרבן זיבן מאָל;
לעמפּעלאַך פּאַרקלערטע פינקלען ווי מיין בלוט,
און קלערן אויס
אף יעדער שטיין אַ האַיאַצינט
און פינקלען אויס
אף סקווער און געסעלע אַ פינקלענדיקע פעלד;
קלעטערדיקע שטעט רייפן מיט ברוינעם שטאָל,
גרינלאַכע הייזער בליען איבער
און צעפּאַלן פון לאַנגווייל און צייטיקייט
און זיינען זיך אַליין מקאַבער אין אייגענע גריבער.

אָ, ראַשיק בלוט, אָ, ווילדער אומרו, —
ווי זאָל איך,
ווי געסעלאַך פאַרלאָזן און קרום,
אין קרומען כווישעך זיך צעוואַרפן?
ווי זאָל איך,
ווי געסעלאַך פאַרלאָזן און קרום,
דרימלען אַף צעקאָרטשעטע שאַרפן?

אָ, ראַשיק בלוט, אָ, ווילדער אומרו,
פינצטערער און דולער
האָבן שטיבער זיך באַהאַלטן,
פינצטערער און דולער
שטייגן דרייאיקע געשטאַלטן:

דאָס גאַנצע צייטיקייט פון זון און קאָרן
האָט היינט געבראַכט מיר איינע,
אין אַ בלאָנדן קראַנץ אירע יאָרן
וועט מאָרגן ברייננגען מיר די צווייטע,
און די דריטע
האָט שוין נעכטן
באַ אַ פלויט אַ טויטע
איר נאַקעט שאָטן אויסגעשפרייט,
און גערעוועט טויטערהייט
ווי אַ סאַרנע נאָכן שעכטן.

אַף מיינע ווענט
ציטערט ווי לעשנדיקער שימער
אַ שאָטנדיק געפלעכט פון אַלע דריי,
איינע צעבליט מיין ווינטערדיקע שטוב מיט מאַי —
מיט די לעבעדיקע רייכעם פון איר ברוינער לייב;
איינע מיט זאָמען פון פאַרלייזיקטע סאָלדאַטן
ווייזט זיך לויטער —
אַ צוועלפיעריק מיידל
מיט גרינע סטיינגעס אין די בלאָנדע צעפּ,
ווייזט זיך לויטער
ווי איך — דער לומפּ מיט אומשולד אָראָמאַטן;
און איינע צעשיט זיך אין שטערן
און זילבערט זיך אַף מיין אַשיקער גאַזרער,
און וויל
העל און שטיל
אַ שטערנדיקע הערן
פון מאָרגנדיקע דוירעם אַ וויטן קאָל.

אַזויפל פרילינגס אין מיין ווינטערדיקע שטוב
צענעמען זיך אין שמעקנדיקע גלידער
הויל און שלאַנק,
און פאַלן אַוועק ווי פאַרשניטענע פעלדער
רייף און באַנג,
שפּאַן איך ווילד אַהין,
שפּאַן איך מילד אַהער,
און זינג דאָס ליד פון ברוין און בלאָנד —

בין איך ווי אַ וואונדערלאַכער סאָד מיט זאַפט און טרויער פול:
אַמאָל,
אויפגעגרינט און שיקער
פון רייסנדיקער גוואורע
און פון די פינפאונצוואַנציק זומערן מיינע;
אַמאָל,
שרעקט מיך מיין אייגן שאָטן,
וואָס רוקט זיך פּאַנימלאָז צו אַ טליע
און צעטאַנצט זיך פּלוצלונג — פּלאַפּלדיק און דול,
ווי האַלבנאַכטיקער
טריפ טריפ
טראָפּ
פון בלינדע הייזעריקע קראַנען.

II

באנאכט „דאנטאון״

אַף מיינע געסלאַך — די גרויע הייזער
רייסן זיך נאָך ליכט,
ווי מיט פאַרשאָרענע פליגלען בלינדע קראָען.
אַפן „וואולוואָרט״ טורעם — די קריכנדיקע ווייזער
פאַרצערן פון טויטפאַרמישפּעטע די לעצטע שאָען.
אין טונקעלע אַלייען שטייפט זיך די שטילקייט
ווי אַפן האַלדז פון אַ נעגער אַ פאַרצויגענע שטריק.
אימיץ דורך גראַטעדיקע שויבן
ווייזט פון סאַקאָ און וואַנזעטי דעם לעצטן בליק.
יונגע רויבער לויפן
ווי נאַכטוואַנדלער אַף מויערשפּיצן;
אַף ברודנע הויפן
שוואַנגערן קעץ — און קראַנקע נעכט האָרכן
פון ניטדערקוילעטע קינדער
וויטע, האַלבדערוואָרגענע שאָרכן.

פון טוכלע קעלערם — בידנע יאָרן
קוקן דול און אויסגעברענט
ווי גויסעסדיקע ליכט פון קוואָרימשטיבלאַך;
קריינקלאַך דאַרע הענט
הוידן אַלטפאַרשטויבטע וויגן,
בלייכע קינדער וואַקסן —
אַף פלאַכע בריסט פון קראַנקע מאַמעס;
אין פאַרבאָרגענע ווינקלען
רויטלען זיך גיפטיקע פלעקן,
און ווייזן פון אַ שווינדזיכטיקן אינגל
אַ לאַנגפאַרגעסענע געזיכט.
שמאָלע שטריק
ציען זיך ווי שלעפעריקע שלאַנגען.
אין אַן אַלטן פירהויז
שוואַרצט זיך אַ בעטלערישער שטעקן.
אַף קלויסטערטרעפ
דרימלען פאַרוויאַנעטע זוינעס,
און זען זיך אין געהינעם
מיט בראַנדיקע לייבער און אָפּגעהאַקטע קעפּ.

די געווינערשוועסטער

ס'האָט זי האַרבסט פאַרקערט
צו אַ פרעמדער טיר
ווי שטויב פון טויטע בלעטער,
אין אַ ווינקל —
נאַכט און האַלבפאַרקילטע גלידער.

הענט ניטגעבאָרענע רייסן איר טראַכט
קעגנאיבער ברענט דער טויט אַף רויטע ביימער;
און זי און גאָלד,
און זי און טרויער,
טוליען שטאַרקער זיך צום קאַלטן מויער.

אין א פּראַסטיקן הויז

פּאַר נאַקעטע זויגלינגס — אין אַ פּראָסטיקן הויז
ווייזט זיך די נויט
אין קליינע טרונעס — אַ שפּאַן די גרויס;
און פון יעדן ווינקל
שאַרט זיך שמאָל און נייגעבאָרן דער טויט.

אין בלוילאַכע הענט פּרירט אַ שטומפּיקע שער,
און זעגט פּאַר טאַכריכים — טרויעריקן געוואַנט;
פון ערגעץ אַ געשטאַלט
וויגט זיך אַהין און אַהער,
און פאַרוויגט די וועלט אין אַ זאַמדיקער האַנט.

אַ געבויגענע מאַמע איבערן שטויביקן וויגל
מעסט פון באַרמענע די הויך און ברייט —
ווייט אין פאַרהאַנגענעם שפּיגל,
באַהאַלט זיך אויס
דער פאַרלאָשענער כאָלעם פון זון און ברויט.

רעדט דאָס הויז מיט נאַכט און רידלגעקלאַנג,
טרויערט דאָ די מאָרגנדיקע פרייד,
ווי אַ בלינדנס רייד
קעגן די נאָענטע פייערן פון זונאויפגאַנג.

אַף שוואַרצע שויבן
פאָרן זיך שאָטנס פון טויטע מיט שנייאיקע וואַזאָנעס,
און ס'פאַלט אַף אַלץ די נאַכט
ווי געוויין פון ניטדערקוילעטע וואָראָנעס.

די דריי שוועסטער

אין א שלאפלאזער נאכט

.1

יעדנס מארך — אַ רויכערדיקע שטריק,
יעדנס בליק — אַ קריכנדיקע שפּין,
אויגן —
קוקן ווייט און גרין;
הייסער פיבער צינדט די שויבן,
און ווערטער — ווי צעבויגענע רינגען
קייקלען זיך צעקרימטע אין די ווינקלען,
און פאַלן פאַרכאַלעשטע פון וואַנזין,
ווי קראַנקע שמעטערלינגען
אַרום אַ ברענענדיקן קאַמין.

.2

לאַנגע וויִעס פון אַ בלינדער מיידל,
פון פאַרלאָשענע הענט אַ קאַלטער קראַנץ —
פאַרליבטע הערן — ניטגערעדטע רייד,
נעוראָסטענישע ווענט אין אַ קרומען טאַנץ;
אין גויסעסדיקן לאָמפּ זייער פרייד
לעשט זיך אַרויף און אַראָפּ,
און פלעכט פון זייערע שאָטנס —
אַ וויגנדיקן צאָפּ.
דאָס בלינדע מיידל מיט פאַרליבטע כושים
שאַרט זיך ווי וואַנזין צו די פענצטער,
איר בלינדקייט הילט די העלע שפּיגלען —
ווי מיט שוואַרצן קרייט די געשפּענסטער
מאָלן טויטנמיטעס אויף די ווענט:

— ווער וועט אין מיר זון אויפריגלען,
אויב ניט דו, אַ ליבסטער,
מיט מאַרך אויף דולע פינגער;
אויב ניט דו, אַ ליבסטער,
פון בלינדע וואונדן דער זינגער.

.3

גרינלאַכע באַקן און דאַר ברויט
צווישן בילדער פון טויטע און שטאַרע ווענט,
פון בידנע טעג אַ שוואַרצער שנור —
איינע צענעמט דעם לאַנגוויל אַף די הענט,
און זוכט פון זיך אַ שפור
אין אַ פאַרשטויבטער בילד פון אַ בלאָנד קינד;
איינע מיט ריסן פון פאַרשניטענע זאַנגען,
און שאָען צעבונדענע ווי לויזע פענטעם;
און איינע — טויב און בלינד
שטייט געשמידט צו זיך אַליין
און הערט מיט טויבע פינגער
פון פאַלנדיקע וועלדער דאָס געוויין.

אַ הויז אַזאַ

אַפּ׳ן אוראַלטן בוידעם אַ וואַנזיניקער יונג;
אַ קינדערישער אָרן און אויסגעוויינטע בלומען —
פון מיינע לידער אַ בייסווילאָמדיקער שטומען,
פון גאָרער וועלט — אַן אויסגעדרייטער צונג.

אַן איבעריקער מענטש איז שוין דול
פון ברודיקן די טעג — ווי אַ לעבעדיקע כמאַרע;
ווילדע נעכט זיינען פול
מיט שטערנדיקער שרעק און שימל פון גרינלאַכע שפּאַרעס.

אַף פּראָסטיקע שויבן — אַן אויסגעטרוימטער וואַלד,
פון שענסטן בוים בליט אַ טהאַרעברעט
פאַר דיר און מיר;
פון אַלע זונפאַרגאַנגען — אַ בלוטיק פלעק,
און אַ שווינדזיכטיק מיידל וואָס טרויערט אַוועק
ווי אַ פאַרגייענדיק ווינט באַ אַן איינזאַמען קלאַוויר.

* *

*

קומסט צו מיר
מיט שטילן רויש פון דיין וואָרט
און צעפּורפּורסט מיך אין טויזנט פאַרנאַכטן —
איז גוט מיט דיר אַזוי צו זיין דאָ אַף דער וועלט,
און אָטעמען די פּראָסטע לופט פון דרויסן.

איצט היטן מיר
די העלע טריט פון טאָג,
און גוט איז אונדז צו טראַכטן
אַז באַלד קומט די נאַכט
און ברייננגט אונדז רו,
און אין דער נאַכט
נאָר איך און דו
און שטילע כורוועדיקע ווייטן.

*   *

*

די טראַנטעם אַף מיין לייב
דערציילן דיר פון נאַכט און פעסלאַך מיסט
און אַז איך ליב דיך לומפּישער ווי „דיק” דער גאַנעוו,
אַ מיידל
מיט פעלד און רייפע בריסט:
פריי ווי האָבאָיונגען
און מיט אומרו פון טויזנט באַנען,
לאָמיר גיין דער וועלט אַנטקעגן;
און קומען מיר אין אַ לאַנד,
איז אונדזער היים — אַלע שטעט;
און קומען מיר אין אַ שטאָט,
איז אונדזער היים — אַלע גאַסן,
און יעדע היים — גאָלע פענצטער,
און ליכטיק
ווי דער ווייטער וואַנדערוועג אין מיינע אויגן.

* *

*

דורך פּיין און שטאָל די רעוועדיקע שטאָט
שטייגט איבער מיר אין אומרואיקן גליוועך,
ווי אַ קלעטערדיקער גוילאָם מיט אויסגעפּיקטע אויגן.

קעגנאיבער
וואָיען אַלטע שיפן אַף זייער בלעטערדיקער קינדהייט
געבאָוועט אין ווילדע בעריאָזעווע וועלדער,
וואָיען אַלטע שיפן אַף זייער בלעטערדיקער קינדהייט,
און זעען זיך אין כאָלעם — יונגע אומבאַרירטע ביימער.

טורעמשפּיצן צענעמען די הויכן
ווי ס׳וואָלט די שטאָט פאַר לאַנגווייל זיך אויפהייגגען;
פון לעוואָנע דאָס קריינקלאַכע געשטאַלט
רוקט זיך איבער שטאָט
ווי פון וואַנזין אַן אויסגעשיילטע קאָפּ,
זע איך די דריי שוועסטער אין לעוואָנענדיקער ווייט
און שפּיר נאָענט
די צייטיקייט פון זייערע ווייטע גלידער.

אין שטיינערנעם פּאַרק פון שטיינערנע צווייגן
רייפן זיי אַראָפּ
ווי פּאַרן צעוויקל פון בליטן,
און באַגעגענען נאַכט מיט זאַלץ און ברויט;
זייער שיינקייט פלאַטערט דורך געפּאַרן
ווי אין ווינט פאַלנדיקע צוויטן —
שפּירט דער אַלטער פּאַרק
ווי ס׳רינט דער זאַפט פון זייערע יאָרן,
און ס׳רעדט דער אַלטער פּאַרק מיט בלעטערגערויש:
זייערע טעג דערמאָנען אָן שטייגן,
אָן איינגע ווענט
וואָס האַלטן שטאַר
צווישן גרויע ציגל איינגעקלאַמט די נויט.

III

דאס ליד פון א מאמזער

ס'האָט אַ יונג פאַרזייט מיין לייב
אין מיין מאַמעס טראַכט,
אין שפּעט פון נאַכט
באַ אַן אַלטן פּלויט;
געוועזן איז מיין מאַמע
יעדן וואוילן יונג אַ ווייב,
אַמאָל — פּאַר אַ לייוונטקלייד,
אַמאָל — פּאַר אַ לאַבן ברויט.

איצט,
ווען פאַרנומען האָט מיין מאַמע,
אַז שווער
הייבגען די מידע הענט אַף אַקסלען,
און ווי צוגעבונדן
וויגט זיך פיבערדיק די גרויע קאָפּ,
זיצט זי
באַם קאַלטן שיין פון גאַזרער,
און הערט:
ווי אין אַלטן בלוט קריכט פויל דער אָטעם,
ווי אַף די געלע באַקן
יאָגט זיך טרער נאָך טרער.

איצט איז מיר נאָענט
דאָס אייגן לייב פון מיין פרעמדן טאַטן,
וואַקס איך שטאַרק און העפקערדיק
אַף דער באַורי מיט פּראָסטע יאַטן,
און זוך צווישן זיי
דעם וואוילן יונג — מיין טאַטן.

* *
*

איך בין נאָך שענער
פון יענע קורווישע וועלדלאַך,
וואָס האָבן געזען דיך
פאַרקאַשערן דאָס קלייד — פאַר אַלערליי **מענער.**

שיין בין איך, אַ שיין,
ווי אַ פאַרליבטער זעלבסטמערדער
איבער אַ לעוואָנעדיקן טייך געבויגן,
דורך מיינע גלידער ציט דאָס בלוט
ווי פון פלייטן אַ ווייטער געוויין.

איצט,
ווען איך וואַרף זיך אויף מיין בעטל
ווי אויף גליענדיקער זאַמד אַ שטומער שלייען
און טראַכט פון וויפל יונגען דו ביסט אַ ווייב,
הוידן די ראַסטיקע ספּראַזשינעס אויס
אַ געלאָף פון בלוטן צערעווטע,
זע איך דיך הינטערן שטעטל
מיט הייסע זאַמען אין געפּלאַצטער לייב;
ווי אַ פאַרבלוטיקט העמד
פאַרציט זיך איבערן וועלדל דער פאַרנאַכט,
און דו — אַ הוילע צוועלפיעריק מיידל
צווישן זעלנער מיט קעפּ פאַרמישפּעטע צום שלאַכט.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

נאַכט קלייבט צענויף איר גאַנצן טרויער
און פורעמט אויס אַזאַ מענטשן,
וואָס שלעפּט דעם שימל פון דיינע יאָרן —
און גייט אויס
ווי פלעמלאַך ליכט אַרום אַן אָרן.

אין לעבער פון ווענט
האָב איך זיך פון דער וועלט באַהאַלטן,
דיין בלאָנדקייט
קוקט ארויס פון פוילע שפּאַלטן
מיט פאַרלאָשנקייט און גרויל,
הער איך
ווי ס'רעדט די וועלט
מיט אַ סקעלעטנדיקער טויטער מויל,
כאָלעם איך —
אַז אימיץ האָט דאָ אויסגעטראַכט די שטאָט,
אַז מוירעדיקע ווענס מיט שטיינערנע פליגל
האָבן זיך נאָר אַף אַ ווייל פאַרקליבן;
כאָלעם איך,
אַז פון דיר און מיר
איז אַ פאַרלאָזטער פרירנדיקער וויסט געבליבן —
סקראָבע איך פאַר שרעק מיין אייגן שאַרבן;
אַ פליגעלע זאָגט ווידע אַף אַ פּינטל שטויב,
און דערציילט מיר אירע סוידעס פאַרן שטאַרבן.

איך בין דער האָר פון הינטערהויפן,
פון קרעציקע נעכט און היימלאָזע קעץ,
איז ווי זאָל איך, אַ האָר אַזאַ, אַנטלויפן —
און אַף העפקער איבערלאָזן
מיין האָב און גוטס — מיינע היימלאָזע קעץ?

פון מיינע הויפן
האָט זיך די זון פאַר שרעק באַהאַלטן,
אַף אַלץ אַרום
וויאַנעט דער כוישעך ווי אַ צוגעלעגענער מעס,
און ס'ראָיען זיך אין שטויב —
גרויע אָפּגעריבענע געשטאַלטן.

פאַרליבטע טראַנטעס האַלדזן זיך אַרום מיר
און הילן
מיינע יונגע לומפּישע ביינער
מיט צעביסענע אַרבל און צעקאָרטשעטע רוקנס;
די דריי שוועסטער
שמעקן מיט רייפן ווייב און פאַרברוינטע קוכנס,
נאָר איך,
צעהובלעט פון אייגן אומרו און פרעמדע דילן,
הונגער אַרויס דורך אַ בייזער טיר
און וואָגל אום אין אָקסענע כאַלוימעס,
גרייט אַ לעבעדיק פעלד צו פאַרצוקן,
גרייט — מיט אָוונטדיקע בהיימעס
פאַרגרויען אין דעם מאָך פון אַן אוראַלטן שטאַל,
און דורך פאַרשפאַרטע ווענט — ווייט און מאַלעגיירעדיק קוקן.

* *

*

ראָיע איך זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
ראָיע איך אויס מיינע טעג אין עלנטן פּאַרק,
אַף באַגינענדיקע צווייגן,
דין און פיבערדיק ווי מיינע פינגער,
פאַרגייען אָוונטדיק
די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער;
ראָיע איך זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
ראָיע איך אויס מיינע טעג אין עלנטן פּאַרק:
איבער מיר
שלעפּן טויטע הורן אַ צעקנייטשטע נאַכט,
און נישטערן, סקעלעטנדיק ווי דער פּאַרק,
פראַנצעוואַטע באַפּלוידערטע קוינים,
נאָר קיינער וועט די שרעק אַליין ניט גלעטן.
איז עפּשער זאָלן זיי דער זון זיך אָפּגעבן,
און ווי געשענדטע מייסים זיך בעטן:
צוריק אין די טרונעס,
צוריק אין די טרונעס.

אָ, דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
איך ראָיע זיך קעגן זון ווי ווערימדיקע מיסטן,
און שפּיר אייך איבער מיר
ווי אַ שלייכן פון טויטע הורן,
און שפּיר אייך איבער מיר
מיט אוראַלטע בליקן און צוגעפוילטע בריסטן.

דער הונגערטאַנץ

קלעטערט אַף סירענעס אַ זונפאַרגייענדיקער ריז
און זוכט דעם העכסטן טורעמשפּיץ זיך צו הייגנען —
וויגט דער טאָג זיך אַ געקווילעטער
אַף קעלערשויבן און אַף טורעמנעזער,
גאָלדיקט זיך יעדע גאַס ווי אַ היימלאָז בעט,
יאָגן רויטלאַכע אויגן
ווי פון ווינט געטראָגן — פאַרבלוטיקטע קאַרעלן;
לויפן הינט מיט צעקאָרטשעטע פעלן
נאָך איינגענע שאָטנס ווי נאָך רייצנדיקן רויב,
און ריידן ווי שטומע מיט די פינגער,
און וואָיען אוים ווי שטומע
דאָס ליד פון איבעריקע צינגער.

פאַר ווענען ס'איז די גאַס אַ היימלאָז בעט,
וועט באַלד ווי איך
מיט עלנט ליב — קאַרבן טרויעריקע רינגען
אַף וואַכע שטיינער פון פאַרקלערטע ראָגן,
און פאַרשטיין פאַרוואָס
געסעלאַך צעקאַרבטע קענען אויך ווי מענטשן קלאָגן.

הערט דער פראָסט ניט אויף זיך דרייען
מיט היימלאָזע ציינער אין דין־דין קאַראַהאָדן —
ווייזט דער טויט זיך אַזוי נאָענט און פראָסט,
ציען ווי פון אוראַלטע קוואָרים מייסימדיקע רייען
און בלייבן ווי מאַצייוועס שטיין ביי יעזוסעס נעשאָמעס —
ווי פון ערגעץ וואָלט געטראָגן זיך אַ לעצטער רוף
און באַפעלט זיי אויפצולייזן זיך אין פראָסט;
הערט דער פראָסט ניט אויף זיך דרייען
מיט היימלאָזע ציינער אין דין־דין קאַראַהאָדן —
שפּילן ליפּן ווי אַף פראָסטיקע דראָטן:

שטומער, שטומער, הונגער מיינער,
שטום אַרויס,
פון בלאָנדזשעניש פון אויגן און צאַר פון ביינער,
דו ביסט מיינער, מיינער, מיינער;
שפּילן ליפּן ווי אַף פּראָסטיקע דראָטן:

קרומער, קרומער וואַנזין מיינער,
קרים זיך אויס
אין בלאָנדזשעניש פון אויגן און צאַר פון ביינער,
איך בין דיינער, דיינער, דיינער.

וואַלגערן זיך גאַסן ווי איך און דו
אין שטויב פון יעזוסן און ליד פון ווינט,
בין איך — אומרו
פון וואַנזיניקע אויגן און צעבייטשטע הינט;
בין איך — אומרו
פון פאַרליבטע אָדלערס וואָס פאַלן פון הויכן —
פאַרלאָזטע מיילער באַלעמען פון זון און פלאָדן,
ווילן ערד און הימל זיך דערגרייכן,
רייסט זיך נאַכט און עלנט פון צוגעפּראָרענעם צעמענט,
שוואַרצט זיך אַף יעדער שטיין אַ גאַסנפּאָנים,
האָבן נאַכט און עלנט זיך דערקענט —
האַלדזן זיך היימלאָזע שאָטנס

ווי לאַנגצעשיידטע וואַנדערער,
און פאַלן ווי אַ שטיין אַף אַ שטיין
איינער אַפן אַנדערן,
און בראַזגען אויס
אַ הונגערטאַנץ אַף אַקשאָנעסדיקן באָדן —
טאַנצן מייסימדיקע רייען
ווי צעראָיעטער עלנט פון פאַרוואָרלאָזטע רואינעס,
און מאָנען
מיט בייסוילאָמדיקע גלידער
ב—ר—ו—י—ט!
דאַכט זיך אַז דאָ טאַנצן ניט קיין ברידער,
נאָר טרויעריקע פאָנען,
וואָס דער טויט אַליין האָט אויסגעשיילט
פון קאַלטע הויטיקע פּאַסן,
און צעווינגט זיי דאָ
ווי אַ געבעט פאַר דערפראָרענע גאַסן,
וואָס קאָרטשען זיך ווי אין אַ פייערדיקן פויסט,
און רעווען מיט קוילעס פון אָטאָם און פון מענטשן:
ר—אַ—ט—ע—וו—ע—ט!

איבער שטאָט
וואַכט די לעוואָנע ווי אַן אויפגעדרייטער שלאַנג,
און ס׳דאַכט אַז באַלד —
און פון אַלץ וועט בלייבן נאָר אַ ווייטער קלאַנג,
וואָס וועט באַם זונפאַרגאַנג אַמאָל נאָך קלאָגן;
און ס׳דאַכט אַז באַלד,
וועלן שטיינער זיך צעברויזן — וועלן גאַסן זיך צעיאָגן.

IV

באנאכט

איך שרעק די בלענדנדיקע לאָמפּן
מיט שוואַרצקייט פון אויגנלעכער,
און שפּאַן אַזוי אַ הויכער און אַ ווילדער
מיט פאַרלאָשענע גלידער איבער דעכער.

מיין בלוט אַף זייערע ווענט —
קרומלאַך רויטע שנורן,
און ס'זיינען מיינע שפּורן:
אַ רויטבאַפלעקטער מעסער,
און שאָען צעבויגענע פון שווערן טרויער
אַף זייערע קאַלטע שלעסער.

* *
*

איך בין פון זון און מענטש אַוועק,
און צייל אויס מיינע טעג
צווישן מייז אין פייכטע לעכער,
ס'איז יעדע מויז אַ גוטע ווי מיין מאַמע —
און זאָגט מיר מיט איר פלינקן עק
ווען איך בין טויט און ווען איך לעב.

אָרימע קליינינקע מייזעלאַך
שפּילן זיך אַ גאַנצע נאַכט אין טויט,
אין פאַרוויאַנעטע מערעלאַך
און פּיצעלאַך קרויט;
אָרימע קליינינקע מייזעלאַך
שטעלן די גרויסע לעבנס אין קאָן,
פאַרהיט איך זיי פון אַלדאָסבייז
און טראָג קעגן יעדער מייזעלע
מיין שאָטן ווי אַ מייזעשע פאָן.

האָב איך פון אַלע מייז
אַליין זיך קעניג אויסדערוויילט,
און פיר זיי מאַכנעסווייז
דורך שמאָלע איימעדיקע היילן —
ברודיקט זיך פאַר זיי מיין העמד
ווי אַ גרייטע קויטיקע ציך,
און אַ היים זיינען אויך אַמאָל
מיינע גראַמע צעבוכטשעטע שיך.

איך בין פון זון און מענטש אַוועק,
און צייל אוים מיינע טעג
צווישן מייז אין פייכטע לעכער;
פון פינצטערע קאַנורעס
איז מיין פעל שוין אָפּגעריבן,
נאָר שיין בין איך מיט בלענד פון לעבעדיקן סאַמעט,
און רעווע
ווי אין פיינלאַכער באַהעפטונג די שענסטע שוועסטער:
— פאַראַגולט! פאַראַגולט! פ־אַ־ר־אַ־ג־ו־ל־ט!
אַזויפיל מייזעלאַך, מייזעלאַך, מייזעלאַך,
זיינען מיר דאָ אַף דער וועלט געבליבן.

בלינדע מייז

ווען לעבער קוקן פון די ווענט
ווי אויגן פון אַ טויטן,
שאַרן זיי זיך
בלינדע איבער דעכער,
און כאָלעמען
ווי איך און דו·
פון זון און פרישע ברויטן.

יעדע אויג
גרויט אַרוים מיט ראָסט
ווי פון וואַנט אַן אַלטער שרויף,
זיינען קעץ מיט ציין געלאָדענע
גרייט אַף יאַגד אין יעדן הויף.

ווען אָוונט גייט
ווי אַ פייערדיקער רייטער איבער דעכער,
און ס'איז יעדע שויב — אַ גאָלדיקגרינער וואָרים,
גרויען זיי אין די לעבער
ווי שטויב אַף אַלטע קוואָרים.

* *

*

נאָר סעגלען קען מיין בליק פאַרנעמען,
בין איך אין אַ סעגלדיק מאַרך געפאַנגען
ווי אַ מעטורעפדיק פליג אין אַ שפּינוועב —
ציען זיך יאָרטויזנטן אין צעפליקטע שנורן,
זיינען אַלע איבערמאָרגנס שוין פון לאַנג פאַרגאַנגען.

איך האָב צענומען אַף נאָדלען די געהירן
און צעצונדן מיין געביין
מיט גאָלדיקע ליכט פון פאַרגאַנגענע טעג —
גיי איך איבער זיך אַליין
ווי דורך אַ לאַבירינט פון ברענענדיקע טירן.

פון אַלץ אַרום
שלאָגט דער קריינקלאַכער רויך פון וואַנזין,
און שטאַר און שטום
וויג איך זיך אין ראָסט פון יאָרן
ווי אין אַ ווינקל שטוב — אַן איינזאַמע שפּין.

צו מיין בלאָנדע קינד

פון האַרבסט דער גאָלדיקער טרויער
איז אין דיר, מיין בלאָנדע קינד, געראָטן,
האָט מיסטאָם דער ווינט
פאַר דיר אַזויפל בלעטער אויסגעשאָטן,
נאָר צייט האָסטו די טויטע בלעטער קלייבן,
פון האַרבסט דער גאָלדיקער טרויער — וועט
אָן דיר, מיין בלאָנדע קינד, ניט בלייבן,
פאַר מיר איז שטאַרבן שוין צו שפּעט.

אַ רעגע ווי אַ כאַלעף האָט דיר דורך מיר געפירט,
וואַלגערט זיך אין דיר מיין בלוט
ווי צאַר פון ברענענדיקע פאַרנאַכטן —
ביסטו רייך מיט הינטיש בלוט
מיט היימלאָזער גאַס און הונגעריקע טעג,
ביסטו אַ מיידעלע פאַרטראַכט
און וואונדערלאַך ווי מיינע לידער;
אונטער דער אומרואיקער הויט פון דיינע נעגל,
פיבערט די נאַכט פון ערשטער באַהעפטונג;
אַף אַ הייפּעלע ערד — געגנוג פאַר אַ וואַזאָנע,
האָבן די דריי יאָרן דיינע שוין אויסגעמאָלט
אַזאַ שיינעם בלוטיקן סעגל,
איז ווי זאָל דיך דער טויט ניט האָבן האָלט,
אָ, בלאָנדע, האַרבסטיקע קינד,
אַז אַף דיין קראָענדיקן וועג
פרייט זיך שוין ניט איין וואָראָנע
און מיט נעכט זיינען בלינד
דיינע ליכטיקסטע טעג.

און אויב ס'איז דיר גוט אַזוי
אַף דיין קראַנקן וועג,
טאָ זינג זשע מיין ליד אָט אַזוי:
אַז מען בייט ניט קיין מידע וואָכן אַף בידנעם לוין,
זיינען בלאַנק אַף די לומפּישע הענט
פון אַרבעט די מאַזאָליטע שפּורן;
אַז מען שטריקט פון באַגינענס פּורפּורנע שנורן,
איז יעדער באַגינען אַ פּורפּורנער קרוין,
אַז דער יונגער קאָפּ ווערט גרוי
פון שטערנדיקן שיין און ראַסט פון צייט,
און מען בלאַנדיקט, אָ, בלאָנדע קינד,
נאָך בלאָנדער ווי די זון אַף אַ דאָרן,
צעוואַלגערט מען הינטישער די טראַנטעדיקע יאָרן.

און ווען דער גוטער טויט קומט אָן,
דאַכט זיך — אַ פּאַרקלערטער מאַלעכל רייט
און פּאַכעט סטאַם אַזוי אַ שוואַרצע פּאָן.

זעלבסטמאָרד

ווי ס'וואָלט אַ וואַלד אַ דעמבענער
געבאָרן מיך אין האַלבענאַכט,
בין איך ווי אַ פינצטער דעמב — שטאַרק און מוירעדיק,
וואָלט איך גערן ווי אַ וואַלד אַ דעמבענער
אין האַלבענאַכט זיך צעצינדן,
אָדער גאָר אַליין זיך בינדן
און פירן זיך אין שכיטעהויז קוילען ווי אַ ביק.

כ'וועל אַמאָל מיט זיך אַליין זיך געזעגענען,
צום לעצטן מאָל ווייזן זיך אין שפּיגל,
און מיט מיין אייגן פּייגער די וועלט באַגעגענען.

נאָר פינפאונצוואַנציק פרילינגס
האָב איך פון אייביקייט דאָ אָנגעקליבן,
און יעדער פרילינג
איז ווי דורך באַבלומטע טרונעס געגאַנגען,
איז וואָס איז פון מיר אַצינד פאַרבליבן
אויב ניט די אַלע זונפאַרגאַנגען;
שוין וואָלט איך מיין פרילינגדיקן קאָפּ
געביטן אַף ווערימלאַך אַ טאָפּ;
שוין וואָלט איך פון יעדע קלייד
פון די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
פלעכטן זיך די שענסטע שטריק,
און ערגעץ אויף אַ בוידעם זיך אויפגעהאַנגען.

צווישן כורוועס ליידיקע און שיידימדיקע שויבן
וועל איך זיך אַליין ווען עס איז פאַרנאַרן,
און דרייען זיך ווי אַ שליסל אין איבערגעדרייטע שלעסער;
צווישן כורוועס ליידיקע און שיידימדיקע שויבן
וועל איך זיין אַליין אַ לעבעדיקער מעסער,
וועל איך מיין אייגן האַלדז ווען עס איז באַרויבן.

די דריי שוועסטער

נאָך מיין טויט

אין כּאָלעם פון מיינע קינדער וועל איך אומגיין
אין זאַמדיקע טאַכריכים — לעוואָנעדיק און ווייט,
און זען ווי זייערע מאַמעס —מיינע שענסטע לידער
ווערן פון אַנדערע יונגען אַפּדערצייט.

מיט בלויזע העמדער
איבער די גליאיקע לענדן פאַרהויבן,
ווערט יעדערע אַף איר שיקערן בעט
מיך דערקענען אין אַן אַנדער יונג,
און זיך הוידנדיק אַף נייע דוירעס — וועט
די פינצטערניש אַרויסשטעקן מיין צונג;
אַ שאָרך — אַ סקריפּ פון אַ שיינענדיקן ווען
וועט דערמאָנען זיי אָן מיינס אַ וואָרט,
ווייזן וועט דער ווינט ווי איך טאַנץ אַף די שויבן,
ווייזן וועט אַ ליידיק אָרט
אַז איך בין אַמאָל געוועזן.

נאָר די פֿאַרמאַכטע טיר וועט הערן
ווי איך, דער נאַכטוואַנדלער, גיי אום,
און ווי אַף אַן אַלטע באַנדורע בים־באָם־בום,
וועט יעדע שוועסטער אויפֿגיין איבער מיר
ווי איבער אַ לונאַטיק אַ הוילע לעוואָנע;
און איך — אַ ווערימדיקער ביין,
וועל אין כאָלאָל פֿון אַלטע בוידעמער זיך באַהאַלטן,
צו באַגעגענען זייערע גרינלאַכע געשטאַלטן:

איינע וועט טראָגן אַ ניטדערבאָרן קינד מיר אַנטקעגן,
איינע וועט זינגען מיין שענסטע ליד,
און די שענסטע וועט שניצן פֿון מיין שאַרבן דעם שענסטן בעכער,
און לעוואָנעדיק וועט יעדע קלערן,
אַז איך בין מיסטאָמע
פֿאַרלאָרענע וועגן אַזוינע
וואָס קרימען זיך ווי ווערעמס — דול און אויסגעטראַכט;
און לעוואָנעדיק וועט יעדע הערן
ווי ערגעץ אין אַ רעווערדיקער באָינע
פֿאַלט צום כאַלעף צו אַ לעצטע נאַכט.

ווען די דריי שוועסטער

וועלן ווערן זקיינעם

איך וועל זיין טויט — לאנג שוין טויט,
וועל איך זיך ווייזן — שטויב און צייט,
און שווערע באַבלומטע הענט זיי אָנטאָן
צו קלייבן גרויע טעג ווי נעדאָוועס,
וועלן קומען גרויע טעג ווי קוואורעלייט
און אַף ברוין און בלאָנד
בלויע אָדערדיקע צווייגן מאָלן,
וועלן זיי דורך הויט און ביין געדענקען
גרויע טעג ווי קוואורעלייט,
וועלן זיי דורך הויט און ביין זיך פאַרבענקען,
און שאַרן זיך ווי פויזנדיקע סאָוועס
צו מיין לאַנגפאַרגעסן קייווער.

ווי אַ פּאַראַקשנטע ניטדערקוילעטע אָף
וועט איינע לאַנג זיך ווערן מיט איר סאָף;
און ווי אַ פּאַראַקשנטע ניטדערקוילעטע אָף
גלייך און גייוועדיק
באַ אַן אומעדיקער וואַנט בלייבן שטיין,
און הייגנען מיך אַ לעבעדיקן אַף מיין טויטע בילד
מיט אָפּגעמעקטן קאָפּ אַף שטאַרקן עלנבויגן אָנגעשפּאַרט,
און דאַכטן וועט זיך איר
אַז נאָר אַף איר זייַ איך אַזוי און וואַרט,
און דאַכטן וועט זיך איר
אַז באַלד וועל איך אַראָפּ פון בילד
און מוירעדיק און ווילד —
אַ שפּרונג טאָן צו דער טיר.

איינע וועט קענען אַמאָל — ווי פאַר אַ שפּיגל שטיין
און לאַנג די פאַרוועלקטע האָר קעמען;
באַנאַכט וועט זי הויל און גיריק
אין גוילאָמדיקן בעט זיך צעלייגן
און כאָלעמען פון טייווע און פון מיר,
נאָר טאַפּנדיק בלינד אין ווייטן אָוועך
וועט זי פאַר אירע פאַלדיקע בריסט זיך פאַרשעמען,
און מעשוגע אירע אַלטע נאָפּלען זויגן.

און די דריטע
מיט אַ הארבסטיקן לייב
אָקוראַט פאַר אַ שמאָלער מיטע,
וועט שטיל אַרויסשוועבן
פון אַ ווינקל פון איר שלאָף
ווי אַ לעוואָנעדיק ווייב —
פאַר מיר דעם נאַכטוואַנדלער זיך אָפּצוגעבן;
איבער אונדז — פון שטערן אַ פיינלאַכער האָגל,
ווי ברעקלאַך טויט פון לעבעדיקצעריסענע שאָף.

אין רויטפאַרגייענדיקע קליידער
וואָס דערמאָנען אָן מיין לעצטן זונפאַרגאַנג,
וועלן די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
נאַכט נאָך נאַכט באַ מיין קייווער שטיין
איבער זיך אַליין געבויגן,
און ווי די שטילקייט — גרויען און האָרכן
דורך אייביקייט מיין גאַנג,
און נאָענט וועל איך פאַר זיי אויפגיין —
אַווייטער שרעקעדיקער שאָרכן,
און נאָענט וועל איך פאַר זיי אויפגיין —
אַ גליד פון יעדנס גלידער,
און צעפאַלן
ווי אין ווינט צעשאָטענע בליטן,
און טויט און יונג
וועל איך האָפן אַף דערגאַנצונג,
ווי אין ווינט צעשאָטענע בליטן.

די דריי שוועסטער
נאָך זייער טויט

אַ קרעציקער הונט וועט שלאָגן מיט אַלעמען קאַפּאָרעס
און ערגעץ גריזשען גליד נאָך גליד,
וואָלקנס וועלן אַף הפקר לאָזן זייערע נאָרעס
און מיט טויטע, שיידימדיקע טריט איבער דעכער גיין,
ווי פון די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער
וואָלט געבליבן נאָר אַ שיידימדיקער קלאָגן.

דורך פראָסט און ווינט
וועלן זיי ווי וואָיענדיקע נעכט זיך טראָגן:
איינע וועט פון אַן אַלטע קראָ דאָס פּיצל קאָפּ פאַרצוקן,
איינע וועט מיט אַ פאַלנדיקן שטערן ווידע זאָגן,
און איינע וועט אַ באַמאָלענע שויב אין דרייען שפּאַלטן.

גערונטע קינדער וועלן כאָלעמען אין זאַטע וויגן
אַז זיי רייסן זיך פון אַ שפינוועב ווי קראַנקע פליגן;
אין „קרעמעל״
וועט די שרעק אַליין זיך אויגעדיק צעשרעקן,
לעניין וועט פון מאַראַנירטן שלאָף זיך וועקן —
און צעוואַרפן זיין געשטאָפּטן האַרץ און שטערן,
און ווי דער שענסטער זונפאַרגאַנג — ניט ווערן

— — — — — — — — — — — — — — — — —

בין איך טויט לאַנג שוין טויט
און טויט זיינען די דריי שוועסטער — מיינע שענסטע לידער,
בין איך נעכט פאַרוואָרפענע אין אַ קוואָרימשטיבל,
בין איך — נעכט פאַרבראַכטע מיט דריי שוועסטער,
און גרוי אין האַלבענאַכט אַרויס
ווי ראָסט פון אַ פאַרלאָזטער הויז;
איבער מיר:
ביינער פון גופימלאָזע קוואָרים
האָבן אַליין זיך אויפגעקליבן,
און שטעלן זיך צענויף,
און טויטע, גופימלאָזע מיידלאַך,
און יעדערע רעוועט מיט אַ זאַמדיקן קאָל
אַז נאָר איר זאָל איך ליבן;
און איך — אַ ניטגעשטייגן וואונדער,
שלענגל זיך ווי אַ וואָרים
און אַקער שמאָלע דרייאיקע אַלייען —
און גיי אַ בלינדער ציילעם אויף
איבער שמאָלע דרייאיקע אַלייען.

און אַלע שאָטענען מיר זיך אַרויף
ווי שטייגנדיקע מייסימדיקע ווענט,
און לייזן זיך אויף
אין ערגעצניט
ניט לאָזנדיק פון זיך קיין איינציק צוויט.

אין לעוואָנעדיקע נעכט אַף אַ הינטערהויף
וועט אַמאָל אַ נאַכטוואַנדלער ווי איך נאָך זען
צווישן די כורוועס פון אַן איינגעפאַלן הויז,
ווי די טויטע שוועסטער — מיינע שענסטע לידער,
פאַלן אַף אַלטע צעבויגענע בעטן
און הויבן אויף זיך ווידער
ווי פון כאָרעווע, ריטערלאַכע קאַרעטן;
אין לעוואָנעדיקע נעכט אַף אַ הינטערהויף,
וועט אַמאָל אַ נאַכטוואַנדלער ווי איך נאָך הערן
שטאַר און לאַנג —
ווי די שוועסטער אין די קוואָרים שטומען
און דערמאָנען אַזוי באַנג,
אַז איך וועל מער ניט קומען.